

“У мене не було труднощів з вибором професії”

- Нонно Петрівно, розкажіть, чому вирішили стати лікарем?

- У мене не було великих труднощів з вибором професії, адже я завжди хотіла бути лікарем. Спочатку вступила до Костопільського медичного училища, після закінчення якого пішла працювати медсестрою в лікарню, мого рідного, смт Вишневець Тернопільської області. Моя мама також була медичним працівником і тому наставляла і підтримувала мене завжди. В 1977 році вступила до Тернопільського медичного інституту і за направленням, у 1983 році разом з чоловіком приїхала працювати в м.Костопіль. У 1984 році після інтернатури мене призначили дільничним лікарем 8-ї дільниці Костопільської ЦРЛ. У 1999-2013 роках працювала завідувачою терапевтичним відділенням поліклінічного відділення. З 2013 року, коли утворився Костопільський центр первинної медичної допомоги, перейшла на посаду завідувача амбулаторії загальної практики/сімейної медицини №1 міста Костопіль, де працюю і сьогодні.

- Чи доводилося долати труднощі?

- В роботі лікаря бувають різні випробування і труднощі. Є проблеми, які вирішити просто, але буває й так, що не людина долає перешкоду, а перешкода

професія лікаря одна з найстаріших і найскладніших у світі. Тільки завдяки лікарям щодня виживають сотні й тисячі людей. Від правильно підбраного лікування, вчасно поставленого діагнозу або вдало проведеної операції залежить життя людей. Лікарі, мов титани, тримають тендітні людські життя у своїх сильних руках. Напередодні їх професійного свята, наш кореспондент зустрілася з лікарем загальної практики/сімейної медицини, завідувачем амбулаторії загальної практики/сімейної медицини № 1 міста Костопіль комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медичної допомоги» Костопільської районної ради **Нонною ГОЛОВАТОЮ**, щоб дізнатися більше про таку нелегку працю

нищить людину. Не одноразово траплялися ситуації, коли негатив перевищував, адже, коли я ще працювала медсестрою і робочих місць було мало, мене направляли на підміну в різні відділення: гінекологію, неврологію, хірургію, терапію, дитяче відділення. Будучи на нічній зміні в гінекології, я вперше приймала пологи. Це було дуже страшно, досвіду мало, а лікаря не було. Тоді вперше долала свої страхи, але коли та дитина опинилася в мене в руках і все закінчилося добре, зрозуміла, що це - моє. Я люблю свою роботу і йду сюди з задоволенням, адже знаю, що можу бути корисною людям.

- Нонно Петрівно, якого принципу ви дотримуєтесь у своїй професійній діяльності?

- Мій основний принцип - це добросовісне ставлення до роботи, бо лікар покликаний допомагати людям. Також я допомагаю колегам по роботі, коли виникають ситуації, які потрібно вирішувати спільно. Головне - бути спеціалістом, якому зможуть повністю довірити своє здоров'я пацієнти та їхні сім'ї.

- Яких вмінь потребує ваша робота?

- Так як я є не лише лікарем, а й завідувачем амбулаторії, то скажу, що ця робота потребує великої терпимості. Лікарське мистецтво формується не відразу, поступово виробляється вміння правильно говорити про хворобу, викладати факти та важливо завжди бути співчутливим. Також, лікар повинен підтримувати й удосконалювати свої знання та навички, докласти необхідних зусиль до професійного самовдосконалення на рівні сучасного стану медицини. Незалежно від сфери своєї переважної спеціалізації, бути компетентним у загально-медичних питаннях: невідкладної допомоги та термінальних станів. Попри те, що ми лише амбулаторний підрозділ, в нас теж трапляються різні непередбачувані ситуації. Буває, приходять пацієнти до сімейного лікаря з болями в серці, а виявляється, то інфаркт і ми швидко надаємо невідкладну допомогу. Бували випадки, коли сімейним лікарям приходилося проводити реанімаційні заходи на своїх ро-

бочих місцях (непрямий масаж серця, дефібриляція, штучна вентиляція легень), тому лікарям потрібно бути завжди готовими до надзвичайних ситуацій.

- Скажіть, на вашу думку, як змінилася медицина за всі роки, які ви пропрацювали?

- Багато що змінилося і це закономірно, адже зміни відбуваються завжди, хоча люди їх сприймають по-різному. Зараз з'явилася програма «Доступні ліки», що дуже радує мене як лікаря. Адже люди з кардіологічними захворюваннями, цукровим діабетом, бронхіальною астмою можуть отримати ліки, які їм призначають, безкоштовно або з невеликою доплатою. Це дуже важливо, особливо для пенсіонерів, які не мають достатньої кількості коштів для придбання дорогіших препаратів. Також дуже добре, що з'явилася талонна система. Раніше, зайдеш в амбулаторію, скрізь черги біля кабінетів лікарів, люди втрачали багато особистого часу в очікуванні прийому лікаря, що викликало багато незадоволень. Зараз можна записатися на прийом по теле-

фону, хворому лише скажуть на котру годину прийти. Це змінило черги і покращило загальну атмосферу в амбулаторії. Будучи оптимістом, я думаю, що за допомогою таких невеликих змін, а також глобальних змін під час проведення реформи у медичній системі, ми врешті отримаємо достойну європейську медицину в Україні.

- Розкажіть, хтось з дітей пішов батьківськими слідами і став лікарем?

- Мій старший син і його дружина обрали лікарську стежину. Працювали лікарями в місті Костопіль, а зараз вони працюють і живуть в Монреалі, Канада. Син працює інгаляторотерапевтом (анестезіологом), його дружина - спеціаліст з комп'ютерної томографії. Старший онук постійно стверджував, що теж хоче стати лікарем, так як його бабусі, дідусі і батьки, але остаточне рішення він прийме в 2020 році після закінчення школи. Молодший син вирішив відійти від сімейної династії і став економістом.

- Дякую за цікаву розмову. Бути лікарем - важка місія. Ваша робота завжди матиме повагу й вдячність від людей. Нехай ця нелегка праця приносить вам радість, а вашим пацієнтам здоров'я і спокій.

Ганна БУДЬКО